Koller: Na dětské tábory jsem chodíval strašit

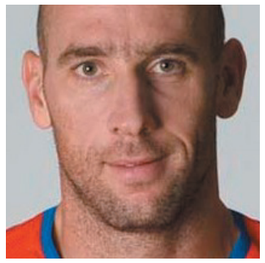

MONACO/SMETANOVA LHOTA – Tohle měl být rozhovor o tom, jak JAN KOLLER, nejlepší střelec fotbalové reprezentace, jezdil na tábory. Co se mu tam líbilo a co míň. A taky jak to zná v okolí Kadova, protože se narodil nedaleko, ve Smetanově Lhotě. Jenže ten rozhovor se moc nepovedl. Vždyť si to přečtěte sami.

Jezdil jste jako malý kluk na tábory?

„Ne. Já jsem kluk z vesnice, my jsme na tábory nejezdili.“

Aha. Hm, takže to jste asi žádného bobříka, třeba odvahy, neplnil, co?

„No, to ne. Ale vlastně jsem ho tak trochu dělal jiným dětem. U nás ve Smetanově Lhotě totiž jeden dětský tábor byl, možná ještě je, a my jsme tam ty děti chodili s kamarádama strašit.“

Kolik vám bylo?

„Asi tak třináct, čtrnáct.“

My máme tábor v Kadově u Blatné, to není daleko od Lhoty. Znáte to tam?

„Já vím, vždyť jsem vám před lety podepisoval nějaký diplomy. Ale bohužel, tímto směrem to vůbec neznám.“

Správná odpověď: Na obrázku se zamaskovalo **8 Superloukařů.**

Z loukařské společnosti

Významná životní jubilea:

Jéňa - 55
Hruška - 50
Karlos - 40
Kosa - 35
Opina - 30
Madla, Monča, Jára, Pepa - 25
Andula, Eloun - 20

Potomstvo:

Anička Kratochvílová (2. 5.)
Tonička Svobodová (25. 7.)
Karolínka Mašková (12. 9.)
Bětka Škvorová (23. 11.)

TÁBOROVÝ ŠUM. Vydávají Loukaři vlastním nákladem jednou ročně, vždy u slavnostní příležitosti Mikulášské besídky. Informace o předplatném zásadně nepodáváme. Šéfredaktor: Loukař-Šumař. Adresa redakce: Šumná 9, 388 01 Blatná. Adresy mezinárodních poboček tajíme. Nevyžádané ani vyžádané rukopisy nevracíme! E-mail: taborovy.sum@loukari.cz

TÁBOROVÝ ŠUM

TŘINÁCTÉ VYDÁNÍ sobota 3. prosince 2011 s magazínem a SAMOLEPKOU! ZDARMA

Loukaři: Jéňo, děkujem!

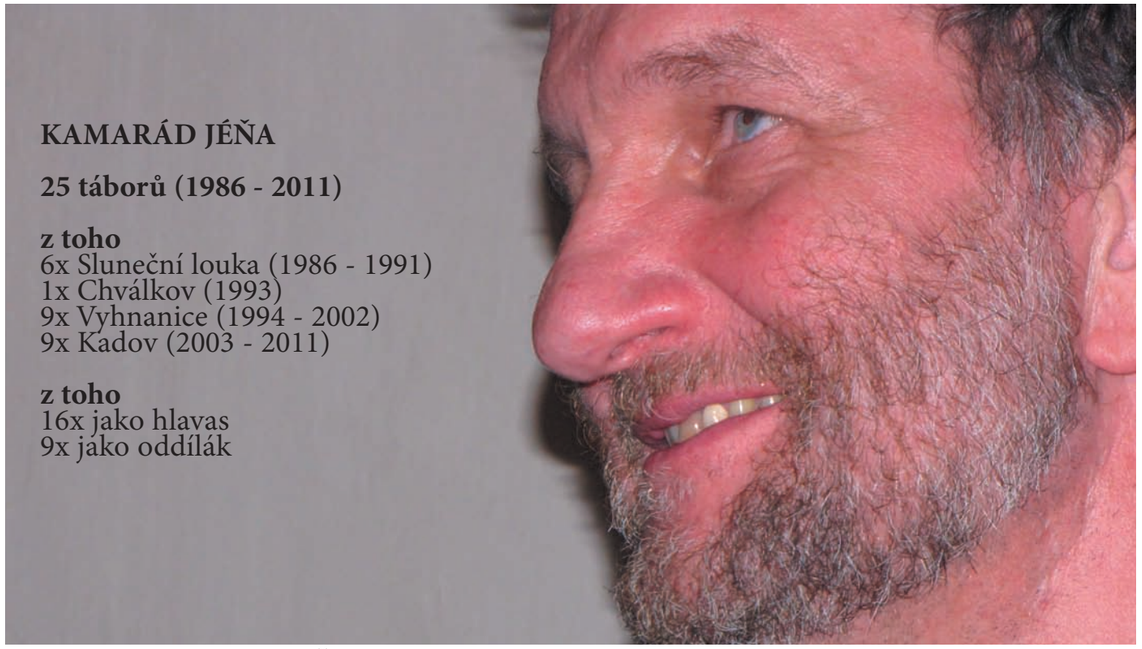

KADOV – Kdyby byl Šum sobec, tak by byl rád, že Jéňa skončil s hlavasováním. Aspoň má po starostech, co dát na titulní stranu. Ale že má toho Jéňu rád, tak je mu to spíš líto. No jo.

Končil první běh. Dětem se nechtělo domů. Některé bulely, hlavně holky. Nic, co překvapí. Jako každý rok.

Bulely i vedoucí. Síma bulela a Míša a Andula taky. Nic, co překvapí. Podobně to přece vypadá rok co rok.

Jenže hele – on bulí i Balda a Balíček a pro potřebu tohoto článku se snese napsat, že i Míra a Mates! A Petich!!!

Ne, nekrájela se cibule na množství. A znovu ne, kuchařovi neupadla ruka s kořením. Tady tedy něco nehraje! Co?

To Jéňa právě oznámil, že příští rok už nepojede na tábor jako hlavas! Po tolika letech – vždyť se tak nějak myslelo, že to bude dělat napořád.

Tak tohle všechny vzalo.

Proč se Jéňa takhle rozhodl? „Jeden důvod za všechny. Nemyslíš, že po 25 táborových letech, kdy jsem každou svou letní dovolenou strávil na táboře, už je načase to trochu změnit?“ zeptal se Šumu v exkluzivním rozhovoru, který si můžete přečíst na stranách 4 a 5.

No tak když už se ten Jéňa ptá, tak mu Šum odpovídá, že si to nemyslí. I když zároveň dodává, že sám neví, jak na tom bude, až mu bude 55 (!) let jako Jéňovi. Někdy toho má totiž taky dost, a to je mu teprve třináct.

Šum si dokáže představit, jak minimálně ta Síma s Míšou a Andulou teď zase už natahujou, tak to zakončí. Jenže jak? Jéňa je ten hokejista, takže mu můžeme zazpívat „Jéňo, děkujem!“

Šum: To znamená, že to asi dělal dobře, dědek.

Gulag pustil tři vězně

Statek, z něhož nebylo téměř úniku. Uprostřed vrat, která se otevírala k sobě. Foto: Šum

ŽĎÁR U NOVÉ VČELNICE – V podkrovním pokoji se svítí. Pětadvacet dětí se radí. Mají strach. Venku totiž běhá nebezpečí. Alespoň jeden vězeň se ale musí dostat ven. Jinak svět nepozná pravdu. Statek, dosud přívětivý, se totiž proměnil v krutý gulag.

Jen čtvery dveře vedou ven, jinak samé zdi. A mezi nimi nesmlouvaví dozorci. Procházejí po hlavním prostranství nebo stojí nehybně ve tmě a pozorují situaci. Vědí, že se dnes v noci vězni pokusí o útěk.

V podkrovním pokoji probíhá porada. Už deset minut. Patnáct. Jé, to je ale dozorcům zima. Přichází první akce. Opatrně se otevírají dveře od komnaty, škvíra asi tak pět centimetrů. Hned se zavřou.

Potom to přece jen dostane trochu švuňk. Dva odvážlivci opouštějí pokoj. První se snaží prchnout horní chodbou k horním vratům. Druhý se krade po schodech na venkovní plácek, že pak proklouzne těmi spodními.

Chyba. Dozorci se mají na pozoru. Buch, hmat a bác a už vedou oba opovážlivce do vězení. Je vlhké a chladné a tmavé. A malé.

Brzký krach tohoto pokusu ostatní odradí jen malý čas. Pak to vypukne. Trestanci se valí ven.

Stráže jsou připraveny. Z vězení proto po chvíli koukají ruce, nohy a uši, jak je plné. Ale nikdo zatím stále nedokázal uprchnout!

Není divu. Strážci mají dokonale nacvičený systém signálů a matou protivníka bezchybnou ruštinou.

„Za taboj, bácha," varuje kupříkladu Sergej parťáka Dimitrije. Ten se otočí, a opravdu, za zády se mu podél zdi krade prchající trestanec. Přesto se podaří několika jedincům probojovat se až k východu. Ani pak ovšem ještě není vyhráno.

U Hamplů doma se dveře otevírají asi jenom od sebe. Kačka sice dobíhá k hlavním vratům, tedy tři centimetry od svobody, a mačká kliku, jenže pak do dveří pouze zběsile vráží. Přitom zatáhnout k sobě by pomohlo o něco víc. Takže – šup do vězení!

Adéla Šedová stojí u jiných dveří a vzorně do nich střídavě strká a pak je zase tahá k sobě. Kde je tedy problém? Podél zdi se lstivě protáhla k těm jediným ze čtyř, které jsou zamčené. Takže – ahoj, Kačko, taky mě chytli!

A Petře Novákovi, když doma zlobíš a maminka ti za trest uloží, abys vypomohl v kuchyni, taky šloupneš botou na pult a pokusíš se vyskočit přes talíře a vidličky a paličku na maso z okna?

No ale nakonec, co čert a dozorci nechtěli, Honza, Olga a Saša přece jenom frnkli. Děti z toho byly tak nadšené, že dozorcům odpustili předchozí trápení. „všem se líbil útěk z G!Perfektní hra!" napsalo Péro na Loukařské stránky.

Takhle tedy vypadal loukařský gulag. Pak byl guláš. Dětem se zdál moc tmavý. Co by za něj v opravdovém gulagu dali.

Tomáš do Guinessovky!

KADOV – Kdyby Loukaři chtěli, už mají svého vyslance ve slavné Guinessově knize rekordů. Tomáš Gec totiž spořádal během jedné hry osm rohlíků, aniž by se u toho napil. Ono jich tedy bylo možná jenom sedm, ale osm zní o jeden rohlík líp a taky je k tomu ten obrázek vedle.

Tu hru jsme hráli na Chvojí a družinka Silver A si myslí, že ta hra je pěkně hloupá. Zvlášť tehdy, pokud spočívá v tom, že:

1. na prvním postu se jedí rohlíky
2. na prvním postu se jedí rohlíky proti Tomáši Gecovi
3. se celá družinka z prvního postu vrací na start, pokud její člen sní rohlík pomaleji než Tomáš Gec.

No, a přesně tohle se nebohým Silver A stalo, navíc ještě museli na startu poslouchat řeči tzv. muzikanta Vojty Havla, který místo aby si zpíval, tak se vysmíval. Opakovaně a stupňovaně.

Tváří v tvář s Tomášem G. postupně Michal Polák, Lukáš Malár, Brouk, Eliška Křelinová a ještě někdo. Pak Michal nebo Lukáš prohlásili, že už vědí, jak na to.

Nevěděli.

Nebo možná věděli, ale tím, jak furt běhali tam a nazpátek, jim vysychalo v ústech. Zato Tomáš G. si v klidu čekal na postu a hromadil sliny. Téměř nesportovní.

V jednu chvíli, to se podával asi šestý kousek, Tomáš G. rohlík zahodil. Že prý už nemůže. Tak se Silver A radoval, že jeho zástupci stačí jenom dojíst a může se běžet dál. Jenže požírač si to najednou rozmyslel, rohlík sebral ze země a spolykal ho. Zase dřív, samozřejmě. Vzdal se až ve chvíli, kdy jeho družinka zdárně doběhla do cíle.

Šum si zjistil, že jeden rohlík váží padesát gramů. Celkem to tedy dělá čtyři sta gramů. To když spořádáte v restauraci, tak přijde šéfkuchař s nažehlenou čepicí a velkou vařečkou a s poklonou vám podá ruku. Jenže to tu mluvíme o šťavnatém bifteku, nikoli o pytli suchého pečiva!

Silver A si už nepamatuje, co bylo potom k večeři. Ovšem doufá, že to bylo moc dobré, ale Tomáš G. nejedl, protože nemohl.

Autor už se s porážkou smířil.

NAJDI CESTU BLUDIŠTĚM!

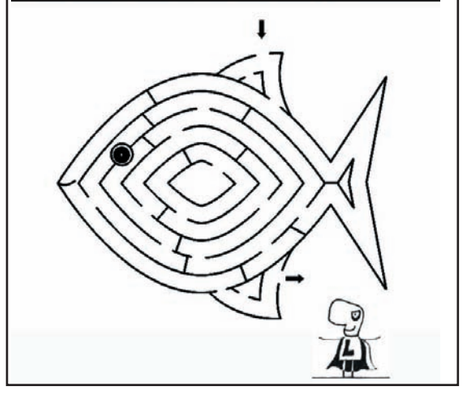

www.loukari.cz

již zanedlouho celé v novém!

Facebook bude koukat, Googlezávidět

DR. JOSEPH CAMARA

„Kadiatou se hodně zlepšila, ale o prázdnicnách musí chodit na doučování."

ředitel školy v Guiney, kam chodí adoptovaná loukařská dcera Kadiatou Camara, což je jenom shoda jmen

Ty brďo! Skoro čtvrt roku!

Tábory, výlety, srazy. To zase bylo tenhle rok loukařských akcí. Jen si představte – kdyby jedna navazovala na druhou, strávíme spolu v řadě skoro čtvrt roku. Ty brďo!

14
Tolik akcí s dětmi uspořádali Loukaři v roce 2011. A sice – Mentaurov, Bruslení, Hájenka, ZOO, Kola, Hrad Helfenburg, Voda na Sázavě, Kadov I, Kadov II a Babycamp, Chvojí, Včelař, Brno, Mikulášská.

81
Den ke dni a hele, je jich dohromady 81. To jsou skoro tři měsíce. Takovou dobu pobyli letos Loukaři po kupě na všech táborech a výletech a tak.

257
Taková je souhrnná dětská účast na všech výletech počínaje Mikulášskou 2010 a konče Brnem 2011. Se rozumí samo sebou, že to není 257 různých dětí, nýbrž součet počtu účastníků na jednotlivých výletech.

4
Mates, Art, Sára a Amy. Celkem čtyři psi pobíhali letos po kadovské louce. Se jim tam líbí.

31
Tolik sezon už dělají Loukaři dětské tábory. Od roku 1981. Postupně jsme byli na Sluneční louce, na Chválkově, ve Vyhnanicích a teď jsme v Kadově. A třikrát jsme do toho uspořádali tábor ve Vysokých Tatrách.

51
Během těch jednatřiceti let jsme uspořádali padesát jedna táborů. V letech 1981 až 1997 jsme pořádali jeden běh, od 1998 do 2008 dva běhy a v roce 2009 jsme přidali i třetí běh – babycamp. Plus je třeba připočíst ty tři tábory v Tatrách v letech 1999 až 2001.

4
Na čtyřech brigádách, od května do začátku prázdnin, pracovali vedoucí, aby byl tábor připraven na tábor.

162
Kadov letos přivítal na táboře právě tolik dětí. Z toho 56 jich pobývalo na prvním běhu, 63 na druhém a 43 na babycampu. Na bejbáči byli i rodiče, ale ty nepočítáme.

Míra (první v řadě) byl velmi aktivní. Až moc. Každý přece ví, že nejprve se usí zeptat policistů. Foto: Šum

Přišli pozdě. Jako vždycky

SÁZAVA – Jsou čtyři hodiny odpoledne a my za sebou máme náročný den: blesková výuka na suchu a po pár otočkách v novém živlu zvládáme první díl našeho vodáckého dobrodružství, trasu Čerčany - Týnec.

Teď ale stojíme před nesnadným úkolem: řeka kupodivu teče údolím, zatímco škola, kde jsme máme i s loděmi přespat, stojí až úplně nahoře na kopci.

Wotec statečně hlásí, že to nemůže být tak daleko, a sám se staví do čela osmičlenné skupiny. Ta bere dvě lodě a vyráží na strastiplnou cestu. Ke škole sice dojde, dokonce i s nákladem, zároveň však jednohlasně usoudí, že takhle to dál nejde. Tak dumáme dál.

Míra se rozhodne, že si to dumání zpříjemní tatrankou, a vyráží k supermarketu. Neujde ani pět kroků a zarazí se: „Mám to! Prohrabejte kapsy, potřebujeme desetikoruny!“

Pak už jde všechno jako po másle. Kluci běží pro vozíky, lodě nakládáme na ně a v pečlivě rozestavěné formaci vyrážíme do města. Auta nás pouštějí, chodci tleskají, dokonce i vlak před přejezdem zastavuje.

Večer zpíváme a oslavujeme zachránce Míru. Zastaví se u nás dva strážníci na obchůzce. Když jim vyprávíme, co se nám přihodilo, plácnou se do čela: „Vždyť jste to mohli nechat u nás, máme pozemek hned u vody!“

Hm. Takže policisté zase přišli pozdě.

Podkova pro štěstí i ke vzteku

Máme novou věc. Podkova je to a je putovní. Normálně znamená štěstí, ale u nás bude trochu ke vzteku. Vozíme ji na všechny výlety a u jednoho z nás vždycky skončí v batohu. Ze Včelaře si ji odvezl Darek, z Brna pak Míša Baštová. Prý se ji chystá vzít s sebou dnes na Mikulášskou.

Tak pozor na ni!

Nejhezčího góla jsem dal proti sparťanům

PRAHA – Rád hraje Poštu, nohy do ó měl vždycky. rád poslouchá folk, nejraděj má rybičkovou pomazánku a holí se ob den. Tak tohle a ještě trochu víc odpověděl JÉŇA na otázky, které mu položily táborové děti a Šum.

Jaký je tvůj nejlepší zážitek z celé tvé vedoucovské kariéry?
„Z celé své aktivní táborové kariéry mám samozřejmě spoustu krásných zážitků a jen těžko můžu říct, který byl nejlepší. Bylo jich opravdu hodně. Vždycky jsem měl dobrý pocit po táboře, ať už jako vedoucí nebo hlavas, když se tábor „povedl“, tj. vše šlapalo jak má, vedoucí, děti, celotáborovka, když je cítit takový to souznění mezi dětma a vedoucíma a je zkrátka pohoda. Samozřejmě je důležitý, aby se během tábora nikomu nic vážnýho nestalo!“

Který tábor považuješ za nejpovedenější a který za nejnepovedenější?
„Povedených táborů bylo hodně. Musí tam fungovat to, co jsem naznačil v první odpovědi. Kdybych to převedl na celotáborovky, tak ty tábory, kdy se nám podařilo dětem něco hrou sdělit a navíc je natolik „zblbnout“, že věřily, že příběh, který prožíváme, je skutečnost, a jen pár nejstarších dětí si nějakou dobu lámalo hlavu, jestli to tak je, nebo ne. Nepovedených táborů bylo hodně málo, ale nerad vzpomínám na ty, kde se ztrácely dětem věci nebo kde se staly vážné úrazy.“

Co považuješ za největší rozdíl mezi prvním a posledním táborem?
„Na prvním táboře mně bylo 30, na posledním 55 let.“

Štvalo tě někdy být hlavním vedoucím?
„Štvalo, vždycky, když jsem musel „buzerovat“ děti, ale i vedoucí, aby po sobě uklidili, a nakonec jsem to šel udělat sám.“

Jaké jsi jedl na táboře nejlepší jídlo?
„Jó, tak těch bylo! Tak třeba – rybičková pomazánka.“

Vyhrál jsi někdy celotáborovku?
„Jezdil jsem na tábory, které nebyly promyšlené a organizované jako ty naše, prostě se na nich celotáborovka nehrála. A možná tomu nebudete věřit, ale na loukařském táboře jsem nikdy jako dítě nebyl.“

Zdá se, ti že se chování dětí v posledních letech liší od dřívějších let?
„Na podrobnou odpověď není čas a prostor, ale určitě se liší. Je to dáno tím, v čem vyrůstaly dříve a v čem vyrůstají nyní, myslím spektrem zájmů a možnostmi, které nabízí daná doba. Obecně ale platí, že děti jsou do značné míry kopie svých rodičů, jsou výsledkem toho, jak se o ně rodiče starají a jak je vychovávají.“

Proč jsi se rozhodl omezit činnost u Loukařů?
„Důvodů mám samozřejmě víc, ale snad jeden za všechny. Nemyslíš, že po 25 táborových letech, (vlastně jen 24, v roce 1992 jsem na táboře nebyl), kdy jsem každou svou letní dovolenou strávil na táboře, už je načase to trochu změnit?“

Která byla tvá nejoblíbenější hra?
„Pošta, Hrady, fotbálek, Sardinky, Pepíčku pípni a Bingo.“

Kdy jsi byl poprvé na táboře?
„V roce 1986, hra Zpívající totem, mimochodem ta zrovna nebyla moc povedená.“

Oženil ses někdy u táborových svatbiček?
„Jo, oženil, ale jen díky oddávajícímu, který nás všechny tak trochu zmanipuloval a mě k tomu dotlačil. Dětičky z toho měly radost.“

Skončilo to remízou. **Foto: Šum**

Jaká je tvá nejoblíbenější píseň ze zpěvníku?
„Lepidoptera neboli … sotva jsem nohu rozchodil…“

Jak často si holíš vousy?
„Holím si „podfousí“ a krk a to jednou za dva dny.“

Spadlo ti někdy něco do latrín?
„Jo, pokaždý když jsem tam trůnil, ale to asi každýmu, ne?“

Jak se zúčastňuješ akcí s Loukaři během roku?
„Z dětských akcí to bude Mikulášská a snad dva výlety.“

Jaký hudební žánr preferuješ?
„Nejvíc asi folk, takže mám rád např. Marsyas, Nerez, Navarovou, Nohavicu, Plíhala…“

Umíš morseovku?
„Jo, umím a docela dobře.“

Seknul ses na táboře někdy sekerkou?
„Seknul a pořádně, ve Vyhnancích. Bylo vedro, já byl jen v kraťasech a při štípání špalků jsem si zatnul sekeru do holeně, těsně nad kotníkem. Umně jsem to zamaskoval přetaženou fuseklí a volným rozvážným krokem zmizel do Alhambry. Z dětí si toho nikdo nevšimnul, zato vedoucí ten fuseklovej obvaz velmi pobavil.“

Ztratil jsi na táboře někdy něco?
„Z materiálních statků určitě jo, ale nebylo to nic, co bych dlouze oplakával. Z nemateriálních možná hodně, ale taky jsem hodně našel…“

Ztratil ses někdy na táboře? Jako třeba v noci v lese při hře nebo při vyputování nebo tak.
„Ztratil a bylo to ve Vyhnanicích, když jsme hráli stezku odvahy. Děti měly zajít hlouběji do lesa, najít petrolejku a podepsat se na přiložený papír. Měly píšťalku pro případ, že se ztratí. Jedna dívčina se dlouho nevracela a píšťalka nic, tak jsem se vydal za ní. Nemohl jsem ji najít. Podlehl jsem panice, že se jí tam něco stalo nebo že jí někdo odchytl. Letěl jsem dál a dál a pak mně chvíli trvalo, než jsem se zorientoval a vrátil zpět. Dívčina zbloudila na louku a v pohodě se vrátila dávno přede mnou.“

Jaký jsi dal nejhezčí gól při táborovém fotbálku? Tedy pokud jsi někdy nějaký gól vůbec dal.
„Tak to si pamatuju dobře. Byl to gól na Sluneční louce, kdy se hrál zápas vedoucích „sparťanů proti slávistům“. Děti se rovněž rozdělily na dva tábory a fandily jako o život. Bylo to hodně vyhecovaný. Slávisti v čele se mnou vyhráli 2:1, jak jinak, a já jsem dal vítězný gól, přízemní střelou k tyči. K dovětku otázky (mimochodem poměrně přidrzlému), v minulosti jsme na táborech mnohem víc sportovali, myslím tím vedoucí. O poledňácích jsme střídali fotbal s volejbalem, neexistovalo, že by se tahle aktivita vynechala. Na Sluneční louce, kde byla zavedená elektřina, jsme si pořídili a vztyčili dva halogeny a fotbal jsme hráli i v noci při umělém osvětlení. Jindy prostě nebyl kvůli organizování a hraní s dětmi čas. Po schůzi a přípravě programu na druhý den jsme šli hrát třeba o půlnoci fotbal a pak do sauny, veliká krása. Tazateli přeju, aby dal v životě alespoň tolik gólů jako já.“

Měl jsi nohy do ó vždycky?
„Měl, ale dřív asi míň. Ostatně pokud znáte Kaka, můžete to posoudit.“

Která táborová stavba se ti nejvíc líbila, na kterou máš nejhezčí vzpomínky?
„Je jich samozřejmě víc, ale třeba sauna na Sluneční louce. Byla vybudovaná přímo na potoce, tepelně izolovaná drny a fungovala výborně. Děti se saunovaly před obědem, některé byly v sauně poprvé v životě a moc se jim to líbilo. Myslím, že současné nové stavby v Kadově (kuchyň, jídelna a umývárka) jsou perfektní, no a pak kadovský vodovodní systém s rozvodem studené i teplé vody. Z toho mám velkou radost.“

Kdy ses naučil hrát na kytaru?
„Ještě jsem se nenaučil, ale zapracuju na tom. Brnkat jsem začal někdy cca ve třinácti letech.“

Sluneční louka 1990

Chválkov 1993

Vyhnanice 1997

Kadov 2003